Ч. 139 — Четвер 23 червня (5 липня) 1894. — Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої“ і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Апостольске послание Сьв. Отця.

Князям і народам сьвіта

Папа Лев XIII

поздоровлене і мир во Господі

(Конець.)

Зачинаємо від того, що відносить ся до достоїнства і призначеня Церкви. Церков відзискала би наново почестне місце, яке їй належить ся — і свобідна, поважана, ішла би своєю дорогою, розсіваючи довкола себе ласку і правду. Для суспільности вийшли би з того як найкрасші наслідки; бо Церков, установлена Богом для науки і веденя людского роду, може успішнійше, ніж хто инший, найбільші переміни часів обернути на добро загальне, рішити по правді найбільше замотані справи, розширити пановане права і справедливости, тих найпевнїйших основ суспільности.

Відтак зблизили би ся народи до себе, що так дуже пожадане в наших часах, щоби усунути грізну війну. Маємо перед очима положене Европи. Вже довгі літа живемо мирно більше на око, як справді. Томлені взаїмними підозрінями, всї майже народи приготовляють ся до війни на перемоги. Молодїж, сей вік нерозважний, мусить здалека від рад і указок батьківских, жити в небезпечнім вирі воєнного житя. Сильну молодїж відриває ся від праць на поли, від благородних наук і штук, і віддає ся єї на довгі літа до воєнного ремесла. Звідси ті величезні видатки і вичерпане публичного скарбу; звідси то пагубний замах на богацтво народів і житя приватного, і всї дійшли до того, що не можуть довше терпіти сей оружний мир. Чи-ж то природний стан суспільности? Годї вийти з тої кризи і вступити в еру правдивого мира без добродїйного посередництва Ісуса Христа. Бо до придавленя амбіциї, захланности, духа спорів, того потрійного огнища, при котрім звичайно запалюють ся війни, нїчо не помагає більше, як христіяньскі чесноти, а передовсім справедливість. Коли хочемо, щоби поважали право людий і не нарушали угод; коли хочемо, щоби всї добродїйства братерства стали трівкими, то нехай всї вірять в ту правду, що справедливість виховує народи.

На вні віднова, про котру говоримо, дала би публичній безпечности певнїйшу і сильнїйшу поруку, як єї можуть дати закони і оружна сила. Всї бачуть, як з кождим днем більшає небезпечність, що грозить житю обивателїв і мирови держав; а хто би ще міг сумнївати ся, чи є сторонництва, що мають на цїли переворот і упадок суспільностий, тому певно численні страшні замахи мусїли отворити очи. Нинї йде о дві справи: о социяльну і політичну, а одна і друга без сумнїву дуже поважна. Щоби їх мудро і справедливо рішити, хоч похвалити треба студиї, розпорядженя, всеж таки нїчо не дорівнує вірі христіяньскій, що в души народу будить почуте обовязку і додає відваги до сповненя єго. В тім то дусї не дуже давно обговорювали Ми докладно справу социяльну, опираючись на основах Евангелия і рівночасно на основах здорового розуму.

Що-до справи політичної, то щоби погодити свободу з властию, дві річи, котрі в теориї нераз мішають ся, а в практицї роздвоює незмірно, христіяньска наука має чудесні данї. Бо скоро раз поставить ся ту неоспориму засаду, що яка-б і не була форма правительства, власть походить від Бога, то розсудок зараз замічає, що одні мають право розказувати, а другі мають обовязок слухати. Впрочім той послух не зневажає достоїнства людского, коли ту радше слухає ся Бога, нїж людий, і коли Господь найострійший свій суд заховує на тих, що розказують, если не репрезентують єго власти відповідно до права і справедливости. З другої сторони індівідуальна свобода не може бути нїкому анї підозріла, анї ненавистна. Бо коли она зовсїм невинна, то не віддалить від річий правих, справедливих, згідних з публичним спокоєм. Вкінци, коли зважимо, що Церков може вдїяти, яко мати і посередничка народів і властий, покликана, щоби одних і других спомагати своєю повагою і своїми радами, зрозуміємо небавом, яка то важна річ, щоби всї народи в справі христіяньскої віри мали одно чувство і одну думку.

Коли про се думаємо і з цїлої души того бажаємо, здалека передвиджуємо, який лад настав би на цїлім сьвітї, а не находимо нїчого милїйшого над оглядане пожитків, які би з того вийшли. Тільки думкою й подумати о тім можна, як нагло в кождім народї настало би змагане до всего, що величне і добре, коли-б настали свобідні і спокійні часи, науки мали змогу розвивати ся, а крім того більшали числом, закладані по христіяньски після наших рад, союзи рільників, ремісників, промисловців,

---

19)

Матій Сандорф.

(Повість Юлія Верна).

(Дальше).

Скоро лиш двері замкнули ся, розглянули ся Матій Сандорф і Стефан Баторий по комнатї, в котрій їх рибак спершу приняв. Була то найбільша комната на цїлу хату, а чистенька в ній обстава давала доказ, що господиня знає всему лад і красу.

— Перш усего вам би попоїсти — сказав Андрій Феррато.

— Ой коби! Ми вже ледви дихаємо, такі голодні — відповів ґраф Сандорф. Від дванайцяти годин ми нїчогісенько й в губах не мали.

— Чуєш, Мария? — відозвав ся рибак.

Мария вмить накрила стіл білою скатертю та внесла трохи вудженини, сушену рибу, хлїб та фляшку домородного вина і винограду, а відтак ще й поставила на стіл дві склянки і два тарелї. В комнатї сьвітив ся „велїоле“, то есть, каганець з оливою і трома ґнотами.

Ґраф Сандорф і Стефан Баторий присїли ся зараз до стола; вже сил не мали, такі були голодні.

— А ви не сїдаєте? — спитали они рибака.

— Ми вже вечеряли — відповів Андрій Феррато.

— Оба зголоднїлі, ба нї, таки набирали повні роти не чекаючи, аж їх будуть просити, та змітали всї страви одна по другій, котрі їм подано з щирим серцем. Але хоч і їли, то всетаки не спускали з ока рибака, его доньки та сина, що сидїли в кутї і дивили ся на них, але анї словом до них не відзивали ся.

Андрієви Ферратови могло бути сорок і два лїт; він виглядав поважно а може навіть і сумовито; єго обгоріле лице з чорними, живими очима, проявляло виразисті черти. Одїж мав на собі таку, яку носять рибаки над Адрийским морем, а під нею можна було догадувати ся здоровенного, жиластого тїла.

Мария, що ростом і поставою нагадувала рибакови єго покійну жінку, була високого росту, хорошої стати і не так нїжна як красна; очи у неї сьвітили ся, волосе мала бруняве, а личко більше як румяне, нагадуюче єї походженє з корсиканьскої крови. Призвичаєна вже з малку сповняти поважно свої обовязки, проявляла своїми рухами та своєю поставою спокій розважної натури. Все в нїй вказувало на енергію, котрої би їй нїколи не забракло, хоч би она й не знати в якім знайшла ся положеню. Вже не один з молодих рибаків в тамошних сторонах сватав ся до неї, але їй доси й не в голові було віддавати ся. Жила цїлим житем лиш для свого батька та для братчика, котрого дуже любила.

Люіджі [1]) знов був сьміливий хлопчина, уважний і охочий до роботи та навик вже був до житя на мори. Він ходив бувало з Андрієм Ферратом на рибу, або нераз таки простоволосий їздив з ним серед бурі та вихрів, коли треба було проводити кораблї. Можна було сподївати ся, що він виросте на сильного, здоровенного і відважного та сьмілого мужчину, котрий не злякає ся нїяких бур та невзгодин. Він любив свого батька, а без сестрички таки й не міг жити.

Ґраф Сандорф приглядав ся добре тим троїчко людинам, сполученим з собою так щирою любовою. Вже не сумнївав ся, що знайшов ся серед честних людий, перед котрими міг звірити ся.

Коли они повечеряли, встав Андрій Феррато і підійшов до ґрафа.

— Лягайте спати, панове! — сказав він спокійно. — Нїхто й не догадує ся, що ви тут ночуєте. Завтра розважимо, що дальше робити.

— Нї, Андрію! — відповів Матій Сандорф. Ми вже покріпили ся і прийшли знову трохи до сил; підемо звідси, бо коли будемо у вас перебувати, то буде для вас і для вашої родини дуже небезпечно.

— Таки підемо собі — додав Стефан Баторий. — Нехай Господь Бог заплатить вам сторицею за то, що ви для нас зробили.

— Нї, таки конче лягайте спати! — відповів рибак. Сего вечера стережуть цїле побереже. Всї порти наказано позамикати. Сеї ночи не дасть ся нїчого вдїяти.

— Та нехай вже й так буде, як кажете! — відповів Матій Сандорф.

— Таки так кажу!

— Ще одно вас спитаю ся: Від коли пішла тут чутка, що ми повтїкали?

---

[1]) Людвик.

котрі тим самим здержали би хищу лихву і розширили би поле для пожиточної праці.

Наче прибуваючий потік плили би ті добродійні наслідки, зовсім нездержувані границями народів вихованих і осьвічених. Треба-ж бо замітити — о чім з початку була мова — що тьма-тьменна народів жде вже цілими столітями на сьвітло правди і цивілізациї. Се зрозуміле, що що-до вічного спасеня людскости премудрі наміри предвічного Бога сягають так далеко, що ми того поняти не можемо; коли-ж мимо того є ще на широкім сьвіті нещасні забобони, то вина того паде в значній части на спори віроісповідні. Бо о скілько розум може збагнути зі всїх пригод, то справді може дійти до висновку, що Господь дав Европі післанництво, християньску цивілїзацию народів ширити помалу по всїх краях. Початки і поступи такого то дїла, здїлані трудом давнїйших віків, змагали до щасливого розвою, коли нагло в 16-ім столітю настала незгода. Диспути і спори розірвали сьвіт християньский; борби і війни знищили силу Европи; апостольскі виправи відчули наслідки жалких часів. Доки є причини незгоди, доти нелюдскі обичаї і нерозумні обряди держать на припоні значну частину населеня землі. Отже всї з рівним одушевленєм берім ся привертати стародавну згоду для спільного добра. Нинїшні часи найвідповіднїйші, єсли має згода вернути, а добродійство християньскої мудрости буйно розвинути ся, бо чувство братства всїх людий нїколи не запускало глубшого коріня в серцях, нїяка доба не бачила чоловіка, що шукав би пильнїйше ближнїх, як доба теперішна.

Незмірні суть шляхи на суши і мори, вкриті кораблями і возами, що гонять з непонятною скоростию, а те все знаменито позваляє не лиш робити купецкі інтереси, заспокоювати цікавість, але також розсівати довкола слово Боже від сходу сонця до заходу.

Ми то бачимо, якого довгого і тяжкого труду треба, щоби вернув розсудок, як собі бажаємо; а мабуть і таких немало, що по їх думці нас зводить надія, що глядаємо того, чого радше бажати можна, нїж сподїватати ся та ожидати. Але ми всяку надію і всю відраду покладаємо на Спасителя роду людского Ісуса Христа, а добре се тямимо, чого давно і в яких розмірах доказала „манїя Хреста“ і єго пророцтва, коли зачудувала і засоромила мудрість сьвіта сего. — А особливо просимо володарів і управителїв держав, нехай з городяньского розвагою і вірною дбалостию о народи, оцїнять по правдї наші ради, нехай підопруть їх своєю повагою і ласкою. Хоч би тілько частина бажаних пожитків мала прийти, все-ж було би то немале добродійство тепер, коли так все паде, коли нарікане на теперішні часи іде в парі з тревогою о будучину.

Остатні лїта минувшого віку лишили Европу знищену нещастями і розбурхану переворотами. Чомуж би сей вік, що вже доходить до кінця, не мав противно передати людскому родови в спадщинї ворожби згоди з надією на найбільші добра, що їх принесе єдність християньскої віри?

Коби бажаням нашим сприяв Бог, богатий милосердем! В Єго силї часи і хвилї; нехай Він все ласкавійше дасть дозріти тій Божій обітници Ісуса Христа: і буде одно стадо овець і один пастир.

Дано в Римі у сьв. Петра дня 20 червня 1894, року Епископства Нашого 17-ого.

Лев XIII, Папа.

Перегляд полїтичний.

Є. Вел. Цїсар виїхав з Триденту, де відвидів войско, виставу краєву і т. п., дня 3 с. м. до Мадонна ді Кампільо, працапий грімкими окликами. На авдиєнциї, уділеній тирольскому Виділови краєвому виповів Монарх бажане, щоби Сойм тирольский на найблизшій сесиї приняв новелю до закона о обороні краєвій, тим більше, що сей закон вложить на Тироль лиш такий тягар, який носять вже всї инші краї Монархиї.

В Пресбургу минувшої пятницї відбуло ся віче католиків. Було всїх з 8000. Ухвалили просити Цїсаря, щоби не затвердив закона о вінчанях цивільних, — і завести аґітацию за справедливим роздїлом права вибираня.

Новинки.

Львів дня 4 липня.

— **Титул доктора фільософії** honoris causa одержав від львівского Університету і бувший Мінїстер просьвіти барон Ґавч.

— **Презенту** на місто Броди надав Впреосв. Митрополит після однозгідного рішення митроп. консисториї о. Ант. Долиньскому, дотеперішному парохови Яхторова.

— **П. Андрій Павлиш**, новоіменований нотар в Лютовисках, отвирає там свою канцелярию дня 15 липня.

— **Зміна властителїв.** Кн. Людвик Радивил купив в Тернополи реальности: Ястшембского за 18.000 зр. і Звердїнґа за 12.500 зр., де замешкає по відреставрованю, випроваджуючи ся в Загробелї, котру купив Чарковский-Голеївский. — Маєтність Підпилипе дотеперішна власність Охоцких перейшла в руки Вольфа Штока за 30.000 зр. — Поплави, власність Сав. Соханикової купили Марк. і Єл. Шиманьскі за 22.500 зр.

— **Стипендию** в сумі сто зр. з фонда Арх. Ґізелї надав „Народний дім“ у Львові учениці І. року семинариї учит. Ользї Даниловичівній. Кромі того Вірі Трусевичівній і Мариї Абрисовскій, також ученицям семинариї, роздав запомоги по 25 зр.

— **З Вистави.** В недїлю 1 с. м. пополудни Найд. Архікнязї Людвик Віктор і Леопольд Сальватор прибули на виставу, але бічним входом від кладовища стрийского, так що від разу найшли ся в відділї етноґрафічнім. Тут стрінув їх проф. Шухевич і опроваджував по павільонах. Особливо в церкві гостї оглядали подрібно останки старинної рускої штуки і вступили до гуцульскої хати, де розмавляли з різьбарями Шкрибляком і Магуричем. Шкрибляк грав на трембітї. При хатї наддністряньскій Найд. Архікнязї задержали ся і розпитували проф. Шухевича о близші поясненя що-до села, з котрого та хата взята, і що-до повени, що навістила села. В етноґрафічнім павільонї Арх. Людвик Віктор дуже займив ся виробами Шкрибляків. Взагалї про етноґрафічний відділ Архикнязь висказав ся з найбільшим признанем. В відділї тім перебули Найд. Архікнязї

— Від нинї рана. Але вас сидїло прецї чотирох в пізиньскій башни, а тут вас тепер лиш двох. Третого кажуть, мають пустити на волю....

— Сарканього! — крикнув Матій Сандорф, котрого аж лють взяла і не міг вже витримати, коли почув се прокляте імя.

— А четвертого?... — спитав Стефан Баторий, але не мав вже відваги докінчити реченя.

— Четвертий ще жиє — відповів на то Андрій Феррато. — Страчене єго відложили на пізнїйше.

— То він ще жиє! — крикнув Стефан Баторий.

— Та так, — сказав на то Матій Сандорф іронїчно — хоче зачекати, аж нас зловлять, щоби нам було якось веселїйше разом вмирати.

— Марие, — відозвав ся Андрій — заведи наших гостий задними дверми до хатчини, що від обійстя, але без сьвітла. Не треба, щоби сего вечера виділи там сьвітло у вікнї. Сама лягай також спати, а я та Люїджі ще посидимо.

— Добре, тату, — відозвав ся хлопець.

— Ходїть за мною, панове — сказала молода дївчина.

Ґраф Сандорф і єго товариш устиснули сердечно руку рибакови. Пішли до тої хатчини і там застали два сінники, випхані добре шумилиною, та раді були, що набідувавшись тілько, будуть могли бодай тепер добре собі спочити.

Андрій Феррато вийшов тимчасом з своїм синком на двір. Хотїв роздивити ся, чи не крутить ся хтось коло хати, на березї, або по тамтім боцї потока. Не видів нїкого. Втїкачі могли отже спокійно спочивати аж до самого ранка.

Ніч минула без всякої пригоди. Рибак виходив ще кілька разів з хати, але не видів нїчого підозріного.

На другий день, а то було 18 червня, пішов Андрій Феррато, коли ще єго гостї спали, аж до міста та на портові греблї, щоби там дещо провідати. Місцями стояли люди громадками та щось собі розповідали. О нїчім так не говорили, як о тих плякатах, що їх досьвіта розліплено по містї, а котрими подано до відомости втечу і загрозу та нагороду для тих, що зловили би втїкачів. Люди гуторили, розповідали собі всїлякі новини, та повтаряли всїлякі поголоски без нїякого значіня. Нїхто не говорив о тім, щоби десь видів ґрафа Сандорфа та єго товариша коло міста. Але около десятої години, коли вахмайстер вернув з своїми жандармами з нічної патрулї, розійшлась чутка, що над берегом каналу Леме виділи якихсь двох чужих людий. Перешукано за ними цїлу околицю аж до міста, але нїгде анї слїду. Годї було знати, де они подїли ся, куди пішли. А може їм удало ся дїстатись аж над море та захопити тут якусь лодку і перебрати ся в якусь иншу сторону Істриї, або може навіть аж поза австрийску границю? Все могло бути.

— От, бодай лишать ся тих пять тисячів риньских, що мав їх заплатити скарб державний — сказав хтось.

— Гроші здадуть ся на щось лїпшого, як платити за підлї доноси.

— Певно, коби лиш они утекли!

— Коби утекли? Куди ви взяли ся! Та-ж они вже давно на другім боцї Адрийского моря і вже безпечні.

З оттаких розмов, які заводили між собою селяни, робітники та міщани, постававши купками перед плякатами, виходило, що публичний голос ставав рішучо по стороні засуджених — були за ними бодай славяньскі та італїяньскі жителї Істриї. Австрийскі урядники не могли отже числити на то, що хтось із тих людий зробить донос. Але они й не занедбували нїчого, щоби втїкачів дїстати знову в свої руки. Вся полїция і шкадрона жандармериї уганяла ся від самого досьвітка по цїлій околици, а межи Ровінем, Пізином і Триестом обмінювали ся безустанно депеші.

О одинайцятій годині вернув Андрій Феррато домів і розповів новини, котрі скорше були добрі, як злі. Ґраф Сандорф і Стефан Баторий скінчили були як-раз снїдати в тій комнатї, де спали. Тих кілька годин сну, добрий поживок та старанність, з якою доглядала їх Мария, вернули їм назад їх давну силу.

— Що чувати, приятелю? — спитав ґраф Сандорф, коли увійшов Андрій Феррато і замкнув за собою двері.

— Менї видить ся, що бодай в сій хвили не маєте чого бояти ся — відповів рибак.

— А що-ж говорять в містї? — спитав Стефан Баторий.

— Та говорять дїйстно о якихсь двох чужинцях, котрих виділи вчера рано, як они виходили на беріг каналу Леме.... А коли то про вас бесїда.... мої панове....

— Таки дїйстно про нас — відповів Стефан Баторий. Нас видів якийсь чоловік, робітник із салїн, і дав знати жандармам.

Они розповіли відтак Андрієви Ферратови все, що дїяло ся в розваленім хуторі тогди, коли они були там сховали ся.

— А не знаєте, хто то той доносчик? — спитав Андрій, бо конче хотїв знати.

— Ми єго не виділи, лиш чули, як він розповідав — відповів Матій Сандорф.

майже три чверти години, почім подякували сердечно проф. Шухевичеви за поясненя.

— Заг. збори членів дївочого інститута в Перемишли відбули ся дня 29 м. м. при участи майже самих перемиських членів, бо членів з провінциї обіцяли численно з'їхатись аж по скінченю будови дому інститута. Зборови проводив пос. др. Н. Антоневич, а секретарювали др. Кормош і п. Заячківский. На будову дому для інститута видано до тепер 20.700 зр., а для докінченя дому і упорядкованя цїлої реальности потрібне буде ще по-над 47.000 зр. На покрите того видатку має товариство 40.216 зр. 13 кр. (2146 зр. 13 кр. готівкою, а 38.078 зр. в цїнних паперах). При старанним розслїдї ситуацийного пляну візваним зі Львова архітектом п. Василем Нагірним і другими знатоками прийшов видїл до пересьвідченя, що первістно уложений прелїмінар коштів показав ся за малий, н. пр. вивіз землї при шкарпах коштує до 2.000 зр. (замість прелїмінованих 268 зр.), кирниця з причини глубокости жили водної буде коштувати 1050 зр. і т. д. Зібрані пересьвідчили ся, що видїл товариства під проводом крил. о. Чеховича щиро займав ся справами будови дому при помочи окремого комітету будівляного і знайшли всї рахунки в найбільшім порядку, за що і висказали своє признанє касиєрови о. Конкови.

— Кілька сот молодїжи шкільної з околиць Кракова і Решова пробуває тепер у Львові і звиджує Виставу. Львівскі музики школярскі (есть їх дві) проводять своїх далеких товаришів маршами. Миле вражінє робить та велика громада хлопців, прибраних білїу сукмани і рогаті шапки з великими павиними перами. Кождий має свою менажку, як вояк, для вигоди при роздїлюваню їди. З очевидним зачудуванєм оглядають они Виставу, сьвітлу фонтану, сьпівають патріотичні піснї (також і наше „Верховино, сьвітку ти наш!" з коломийками, переложеними на польске), за своє вдоволенє з гарного принятя у Львові виповідають окликими на честь всїх тих, що ними щиро заняли ся. Нинї рано зробили овацию перед палатою Є. Е. п. Намістника.

— Глубоке верченє на Виставі. Канадийским способом вертять на Виставі при помочи пари для показу, як добуває ся нафту. Розуміє ся, нафти у Львові не докопають ся, та всеж цїкаво, на які поклади попадає і переверчує їх сверл машини. Один метер було глини, 25 метрів в землю крухого вапнистого пісковця з вузкими верствами ілу і твердого пісковця; від 26-ого до 32 метра був вапняк нуллїпоровий (міокеньский), в низу з піском і водою; від 32-ого метра був ясний крейдяний марґель, званий у Львові „опокою". Тепер же ту опоку перевертїли вже до 200 метрів глибоко і не знати ще, чого дальше докопають ся у кітлинї львівскій.

— Нова жертва електричного трамваю. Вчера наїхав електричний віз так скоро на фіякра, що конї сполошили ся, візник упав і зломив собі обі ноги. Нещасний мав жінку і дїти. Лежав довший час на улици, поки его не взяли до шпиталю.

— Черновецкі адвокати заявили в адвокатскій палатї, що всяких правних порад будуть удїлювати для бідних безплатно. Також приняли ся дармо писати всякі скарги і спірні письма в баґательних і сумаричних справах. Бідні мусять виказувати ся сьвідоцтвами убожества.

— Розмова на милї. Поміж Віднем а Берлином будують лїнію телеграфічну. Піде она через Прагу і Дрездно. Лїнія та буде довга на 660 клм., значить около 90 миль. На такий простор можна буде з собою голосом розмавляти і один другого почує.

— Катастрофа в копальни тому 400 лїт. В Хинї в Ксінґ-Кнохов в копальни вугля відкопано недавно старий шиб. Там найдено 170 трупів, на око так добре захованих, як би вчера померли. А тимчасом тих покійників стрінуло якесь нещастє в копальни ще тому 400 лїт. В народї ще доси жиє память про сю катастрофу, а в архивах находить ся докладний опис еї. Коли покійників брали, щоби поховати їх, они розсыпували ся в порох. Хиньскі робітники повтїкали і за ніякі грошї не хотять працювати в тім шибі.

— Страшна пригода з громом лучила ся сеї недїлї 1 с. м. з полудня між годиною 4. а 5-ою в селї Шоломиї повіта бобрецкого. Була вечірня, коли грім ударив в копулу церкви і роздїлив ся: одна часть пішла боком церкви і вирвала полосу дощок з гори аж до долу, а друга дісталась до захристиї. Серед того у внутрі церкви сьвященик, сьпіваючи почув немов гук з моздїра і прикляк, а піднїсши ся і докінчивши сьпіву оглянув ся на церков і побачив, що люди почали падати один за другим мов снопи, так що за хвилю стоячих лишило ся всего кількоро людий, між тими дяк. Сьвященик враз з ними кинув ся між попадавших і почали їх підносити. Много прийшло до себе і взяли ся виносити з церкви тих, котрі оставались непритомними. По часї збіглись і люди з села, поприносили рискалї і почали копати ями та вкопувати поражених. Показало ся, що один молодий, 28-лїтний господар, Михайло Сендик, що стояв оперший о стїну, погиб на місци ранений в голову, кількадесять мужчин і дві жінки були поражені; тяжше або лекше, прочі були попадали з потрясу. З ранених лежить пять мужчин тяжко недужих, а около пятнацять терпить від лекшого пораженя. Забитий полишив жінку і одну дитину. На другий день з'їхали до Шоломиї два лїкарі: оден з Бібрки а другий зі Львова.

† Посмертні вісти.

— Померли: Федор Терещенко, один з найбогатших капіталїстів і властителїв земских на Українї, в Киеві дня 27 т. м. в 62-ім році житя. Крім мілїонів грішми, цукроварень і иньших фабрик, мав ще 300.000 морґів землї. Славний був зі своїх дарів на добродїйні цїли; за них і діставав від царя ордери та відзнаки. — В Судовій Вишни учитель народний Михайло Матияш.

ТЕЛЄГРАМИ.

Карвин 4 липня. В копальнях, де погинуло тілько робітників, роботу для добутя їх мусїли задля ґазів занехати; нинї знов єї зачали.

Берлин 4 липня. Увязнено ту 6 осіб, підозріних о анархізм.

Париж 4 липня. Вчера увязнено ту двох анархістів, узброєних штилетами і револьверами. В парламенті оголошено манїфест президента Периера, заповідаючий мирну полїтику і удержанє згоди в державі, именно серед републикан. Цїлість, держана в тонї демократичнім, зробила на републикан дуже добре вражінє. По відчитаню манїфесту засїданє парляменту було незвичайно бурливе.

— То зле — сказав єму на то Андрій Феррато, — але то річ важна, що згубили слїд за вами; я впрочім думаю, що хочби й було підозрінє, що ви укриваетесь у мене, то не потреба би вам бояти ся якогось доносу. В Ровіньо та цїлій околици люди обстають за вами.

— Я так собі й думав — відповів граф Сандорф — бо люди в сих сторонах дуже честні. Але треба числити ся з австрийскими урядниками, котрі певно будуть старати ся всякими силами дістати нас в свої руки.

— На ваше заспокоєнє панове — відозвав ся рибак знову — мушу вам сказати, що всї загально думають, що ви утекли вже давно поза Адрийске море.

— Дав би то Бог, щоби так стало ся — докинула Мария, що зложила була руки як до молитви.

— Таки так буде, дорога дитино — відповів Матїй Сандорф з виразом найглубшого переконаня — чей то Господь Бог ще допоможе до того!

— Та й я вам поможу — докинув Андрій Феррато. Я тепер возьму ся до моєї звичайної роботи; люди, бачите, увикли вже до того, щоби нас видїти, як ми направляємо на березї сїти, або зливаємо нашу балянцелю, а то не добре, щоби настала якась зміна. Лиш сидїть в хатї і не показуйте ся! Щоби таки не було ніякого підозріня, то отворіть ще й вікно, що виходить на обійстє, але самі не ставайте у вікнї. За годину, за дві я назад верну ся.

Андрій Феррато вийшов з сином з хати, а Мария як звичайно, поралась на дворі. Берегом ішли то вертали рибаки. Андрій Феррато задля більшої осторожности хотїв ще з ними побалакати, заким розложить свою сїть на землї.

— Настав дуже догідний всхідний вітер — відозвав ся один.

— А вже-ж — відповів Андрій Феррато — бо оногдашна буря добре прочистила воздух.

— Коби лиш під вечер не хотїла настати туча — відозвав ся другий — та щоби ще й бора [2]), не схотїла вмішати ся.

— Тогди був би вітер від берега, а вода поміж скалами була би спокійна.

— Побачимо, що то буде.

— Чи вибираєш ся нинї на рибу, Андрію?

— Може, коли буде погода.

— Коли бо, бачу, заказаали випливати на море.

— То лиш великим кораблям, але не малим лодкам, що не відходять далеко від берега.

— Тим лїпше; кажуть, що з полудня іде тунчик роєм; треба мати готові сїти.

— Добре, сказав на то Андрій Феррато — ще не запізно.

— Хибаж так?

— А вже-ж що нї; коли виїду сеї ночи, то буду ловити бонїтів коло берегів Орзени і Паренца.

— Як хочеш; а ми запустимо неводи коло скал.

— Андрій і Люїджі принесли відтак сїти, що лежали під шопою, розстелили їх на піску та сушили на сонци. В дві години опісля вернув рибак знову до хати, а синови наказав прилагодити гаки, котрими ловить ся бонїтів, рибу з темно червоним мясом, що належить до рода тунчиків.

(Дальше буде).

2) Студений сильний вітер з північного всходу, котрий иногдї дуже лютить ся в Істриї та Далмациї і робить дуже велику шкоду.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1894, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 00	10·46	5·26	11·11	7·31	—
Підволочиск	6·44	3 20	10·16	11·11	—	—
Підвол. Підзам	6·58	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 51	—	10·51	3·31	11·06	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	7·46
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

Кракова	3 08	6·01	6·46	9·36	9·36	—
Підволочиск	2·48	10·06	6·21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2·34	9·49	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 16	—	7·11	8.13	1·03	—
Стрия	—	—	9·23	9·10	12·46	2·38
Белзця	—	—	8·24	5·21	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

В інформацийнім бюрі ц. к. австр. зелїзниц-державних у Львові ул. Третого Мая ч. 3. (Готель Імперіяль) продає ся білети полосові і окружні, пляни їзди і тариф у форматі кишеневім і дає ся інформациї в справах тарифових і перевозових. У тім бюрі, а також у такім самім бюрі у Відни (I. Johannengasse 29) удїляє ся устних або письменних пояснень в справах служби на ц. к. австр. зелїзницях державних. О скілько підручники зізваляють, можна також засягнути інформаций що до решти австро-угорских і заграничних зелїзниць.

За редакцию відповідає Адам Креховецкий.

ІНСЕРАТИ.

З друкарні В. Ловиньского під зарядом В. І. Вебера.